

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	8	
คำนำผู้แปล	10	
คำนำ ล้างสีสันออกจากใบหน้าจุดเหลือง หมาไปยิง	13	
หมวดที่หนึ่ง แผนการที่หลงจง	17	
ต้นหมวด	18	
บทที่หนึ่ง	ลงมือผดุงคุณธรรม ซึ่ซึ่ช่วยเล่าปี	21
บทที่สอง	ลอบสำรวจราชภู	
	จุดเหลืองแฝงตัวในอื้อใจ	48
บทที่สาม	เยี่ยมกระท่อมน้อยสามครา	
	วาสนาชักนำนายบัวพลิกประวัติศาสตร์	68
บทที่สี่	แผนการใหญ่ที่หลงจง	83
บทที่ห้า	แรกสร้างกิจการด้วยความยากลำบาก	104

บทที่หก	แผนช่วยกึ่งจี้ซ่อนหมากพิสดาร	125
บทที่เจ็ด	วีรบุรุษขอยืมทุนมือเปล่า	
	ชนะการประลองยุทธ์ด้วยอุบาย	140
บทที่แปด	เตรียมการแต่เนิ่นๆ เร่งฝึกกองทัพเรือ	162
ท้ายหมวด		171
หมวดที่สี่	พลิกผันภัยอันตราย	177
ต้นหมวด		178
บทที่เก้า	ใจโอนุกได้ จิงใจเวชฌิณอันตราย	181
บทที่สิบ	จิงใจสวามิภักดีใจโง่	
	นโยบายถอยทัพรักษาเจียงหลิง	194
บทที่สิบเอ็ด	ตกอยู่ในภัยอันตราย ใจห้วงราษฎร์	216
บทที่สิบสอง	แพ้ศึกที่ตั้งหยาง	
	จุกัดเหลียงรอดชีวิตหวุดหวิด	228
บทที่สิบสาม	รับโทษกบฏจากเจียงตงยามภัยมา	252
บทที่สิบสี่	รับคำสั่งยามวิกฤต	
	จุกัดเหลียงข้ามน้ำกล่อมขุนกวน	276
บทที่สิบห้า	ปรากฏการณ์พิสดาร การผูกพันมิตร	
	ระหว่างขุนกวนกับเล่าปี่	290
บทที่สิบหก	พี่น้องพบกันต่างทำเพื่อนาย	
	จุกัดเหลียงตั้งใจชิงตีเมือง	309
บทที่สิบเจ็ด	ศึกเซ็กเพ็ก เจตนาปล่อยใจโง่	323
บทที่สิบแปด	ฉวยโอกาสยึดตีเมือง	
	เค้าวางสามก๊กเริ่มปรากฏ	345
ท้ายหมวด		378

หมวดที่สาม ชิงฉู้ใจด้วยอุบาย	361
ต้นหมวด	362
บทที่ยี่สิบเก้า ยี่มัจใจ รอยร้าวระหว่างขุนกวนกับเล่าปี่	369
บทที่ยี่สิบ วิวาทผู้กัณฑ์พันท์กับเจียงตง	
จุดเหลี่ยมวิเคราะห์ผลได้เสีย	376
บทที่ยี่สิบเอ็ด เล่าเหียนเต็กข้ามน้ำรับเจ้าสาว	
จุดเหลี่ยมวางแผนให้รอดตัว	394
บทที่ยี่สิบสอง มังกรกลับทะเล เล่าปี่กลับจิงโจว	414
บทที่ยี่สิบสาม ชนะบังทองด้วยปัญญา ทุ่มสุดตัวชนะจิวยี่	436
บทที่ยี่สิบสี่ เผาจดหมายยุยง เล่าปี่เชื่อใจจุดเหลี่ยม	449
บทที่ยี่สิบห้า ฮกหลงประลองปัญญากับฮองชู	469
บทที่ยี่สิบหก มังกรหงส์จับมือกันลงทนต์พิเศษจากฉู้ใจ	486
บทที่ยี่สิบเจ็ด ปักษาเลือกคาถบ เตียวสง ¹ หวดเจิ้ง ²	
วางแผนมอบฉู้ใจ	503
บทที่ยี่สิบแปด เล่าปี่เข้าเสฉวน จุดเหลี่ยมอยู่รักษาที่มั่น	520
ท้ายหมวด	539
เกี่ยวกับผู้เขียน	540
เกี่ยวกับผู้แปล	541

¹ จางซง

² ฝัวเจิ้ง

หมวดที่หนึ่ง
แผนการที่สอง

ต้นหมวด

น้ำในแม่น้ำเขี้ยวกราก หมอกจางๆ คล้ายอารมณ์โศกเศร้า ที่พัวพันในแขนเสื้อไม่ยอมห่าง เพียงเพราะเลิกขายเสื้อชั้นมุมหนึ่ง อารมณ์นั้นก็ถูกปลดเปลื้องออกมาอย่างเกียจคร้านกระจายความ อาดูรไปทั่วท้องน้ำ

เรือน้อยลำหนึ่ง บัดเดี๋ยวลอยล่องบัดเดี๋ยวหยุดนิ่งอยู่กลาง สายหมอกอ่อนจาง พงหญ้าริมตลิ่งที่ดกทึบราวเส้นผมยาวสลวยของ อิศตรีเหยียดกาย ยามลมแม่น้ำพัดมาพาให้สั่นไหว

บนเรือมีคนสองคนนั่งประจันหน้ากัน ไร่ว่า “รู้สำเนียง ได้แต่ ฟังเสียงคลื่นกระทบฝั่งแลจิตสุราอย่างเจีบบัง ฦ ที่อันไกลโพ้นก็มีรู้ว่า ผู้ใดกำลังติดพัน เสียงพิณวังเวงคล้ายทอดถอนราวกับสตรีนางหนึ่ง กำลังพำพำพันถวิลหาวันเวลาที่ลาลับไป

“กงจิ้น¹ เห็นเป็นอย่างไร?” ชายหน้าตาสดใสมองอย่างยิ้มแย้ม ผู้นั่งตรงข้ามจิตสุราคำหนึ่ง รอยยิ้มอันงดงามปรากฏบนใบหน้า “ผิดอยู่สองที่”

พลันหัวร่อดังก้อง “ช่างเป็น ‘ทำนองผิดพลาด ทำนองจิวฟังออก’ อย่างแท้จริง มีกงจิ้นอยู่ที่นี้ชาวโลกควรโยนพิณทิ้ง”

“จื่อจั้ง² อย่ารังแกชาวโลก” จิวยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

โลกก็หัวร่อด้วย เขาแลไปบนท้องน้ำทอดถอนกล่าวว่า “ลง เรือน้อยท่องลำน้ำฉางเจียง ร่ำสุราดีกับเพื่อนผู้รู้ใจ ช่างเป็นสุขยิ่งนัก” จิวยี้ก็กล่าวเป็นนัยว่า “เสียดายที่ลำน้ำนี้มีไซ้ลำน้ำนั้น ลำน้ำ

¹ ชื่อรองของจิวยี้หรือโจวอวี่

² ชื่อรองของโลกหรือหลู่ชู่

ยังคงเป็นลำน้ำและความยาวคงไม่เท่ากัน”

โลซกขงจันแล้วพลันเข้าใจ “จิวอี้คิดจะขยายลำน้ำหรือ?”

จิวอี้เงยบไปชั่วขณะ “ชาวจากทางเหนือแจ้งมาว่า ใจโง่ปราบ ขบถบั้งโจวได้แล้ว อิทธิพลของสกุลอ้วนในเหอเป่ย์ดินแดนภาคกลาง ถูกกวาดล้างไปสิ้น สถานการณ์ทางเหนือมั่นคง บุตรของอ้วนเสี้ยว ที่ไปซ่อนตัวในอุทวนของเหลียงซียังไม่มีกำลัง จะช้าหรือเร็วต้องถูก ใจโง่ซูดรากถอนโคนจนได้”

โลซกกล่าวว่า “ข้าก็ได้ยินเช่นกัน ใจโง่แต่งตั้งจงฮิว¹ ดูแลกวาง จงฮิวอาศัยเพียงคำพูดก็กล่อมนายทัพของเหลียงโจวให้เข้ากับใจโง่ ร่วมบุกบั้งโจว ทัพเหลียงโจวกับทัพหลานชายของอ้วนเสี้ยวรบกันจน บาดเจ็บทั้งคู่ ตายไปนับหมื่นจึงปราบได้ราบคาบ แต่ใจโง่กลับนั่ง ชมการสู้รบแลแพ้ชนะ ม้าทั้ง² ชราแล้ว ถึงกับยอมให้ใจโง่ใช้สอย!”

จิวอี้กล่าวเนิบๆ ว่า “เป็นใจระมานานย่อมคิดกลับตัว พวกใจร ตามป่าเขาที่เหลียงโจวเอาแต่ปล้นชาวบ้าน ทางกรมมีคำสั่งอภัยโทษ ย่อมยินดีที่จะพ้นจากข้อโจรกลายเป็นข้าราชการคนสำคัญ มีหรือจะ ไม่รีบทำตาม”

โลซกครุ่นคิดกล่าวว่า “ใจโง่ยึดครองภาคเหนือเป็นที่แน่นอน แล้ว ก้าวต่อไปจะยกทัพลงฉางเจียงใหม่หนอ?”

จิวอี้ดื่มสุราหมดจอก “มิใช่มาไม่มา แต่เป็นมาเมื่อใด?”

“พวกเราเจียงตงต้องรีบเตรียมการ” โลซกกล่าวอย่างเฉียบขาด

จิวอี้ถอนใจเบาๆ “ยอมต้องรีบเตรียมการ แต่ยังคงต้องจัดการกับ หองจ้อ³ ที่เจียงเซี่ยก่อน” เขากล่าวซ้ำๆ “การปราบหองจ้อ ประการหนึ่ง

¹ จงเหยา

² ม้าเถิง

³ หวงจู่

เพื่อล้างแค้นให้บิดาแลพี่ชาย อีกประการหนึ่งก็เพื่อขยายกำลังเข้าสู่
เจียงเซี่ย เป็นการเปิดปากทางสู่ตอนเหนือฉางเจียงของตงอู่ของเรา
หากหมากตานี้ไม่เดินให้ดี วันหน้าพอใจโดยกทัพมายามคับขันพวก
เราอย่างมากได้แต่ถอยไปเจียงหนานทางเหนือล่องตามน้ำแต่พวกเรา
ทวนน้ำ การรบเช่นนั้นจะหนักแรงมาก”

โลซกก็ถอนใจ “ความร้าวฉานระหว่างพวกเรากับจิงโจวก็ลึก
ขึ้นทุกที” เขาพลันเกิดความคิด “จิวอี้ หากใจโงกหลงใต๋ จิงโจวต้อง
ปะทะก่อน ท่านคิดว่าเล่าเปียวจะต้านทานใจโงกได้หรือไม่?”

จิวอี้เงยหน้าขึ้นเล็กน้อย สายหมอกบางเบาคลุมไล่ไปบนใบหน้า
เกลี้ยงเกลา เขาถอนใจกล่าวว่า “เล่าเปียวเปลือกนอกโอ้อ่าแต่ความ
จริงไร้แผนการ ข้าว่ายาก...ความจริงข้าคิดไปอีกชั้น หากพวกเรายึด
จิงโจวเข้าเป็นของเจียงตงของเราได้เท่ากับทะเลเหนือใต้ของฉางเจียง
ด้านใต้ตั้งมั่นได้ ด้านเหนือสามารถรุกเข้าจางหยวนเพื่อสำเร็จในกิจการ
ใหญ่!”

โลซกก็ถอนใจ “จิงโจวคือชัยภูมิสำคัญ เกรงว่าผู้คิดครอบครอง
คงมีไซ้แต่พวกเรา คงต้องเดินหมากต่อไป กิจการใหญ่ใดๆ ล้วนก่อ
ตัวจากฐานราก เจียงตงมีเจ้านายที่ปรีชา บริวารที่มากความสามารถ
วันข้างหน้าย่อมจะกวาดจิงโจวมาเป็นของเจียงตงจนได้” เขาตีมธุรา
ที่เหลือจนหมดจอกประสานมีอกกล่าวว่า “ครานี้ที่เข้ามาปราชัยก็เพราะ
ได้รับคำสั่งจากนายท่านให้มาปูนบำเหน็จแก่ก่งจิ้นท่าน ภารกิจเสร็จ
แล้วสมควรกลับไป ขอขอบคุณสุราเลิศรสของท่าน ขออ้อลา!”

จิวอี้มิได้รั้งไว้ เขาเพียงลุกขึ้นคารวะตอบแล้วส่งโลซกขึ้นฝั่ง ฝ้า
มองบนเรือจนเห็นโลซกจากไปไกลแล้ว หมอกบนแม่น้ำลงจัดกว่าเดิม
เสียงพิณยังคงดังขาดๆ หายๆ ท่ามกลางสายหมอก ครานี้มิได้มีเสียง
ที่ผิดเพี้ยนอีก

บทที่หนึ่ง
สงฆ์ผดุงกตธรรม
ชีชีช่วยเล่าปี

หิมะฟุ้งกระจายคล้ายมีผู้ใดกำลังโบกธงผืนมหึมาคลุมไปทั่วโลกา ฟากฟ้ากับพสุธากลิ่นเข้าเป็นเนื้อเดียวกันจนแยกไม่ออก มีเพียงหิมะที่โปรยปรายกวาดตะวันจันทราแลดาราหายไปสิ้น

ท่ามกลางลมหนาวและหิมะ ร้านสุรารตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว ธงที่ปักไว้หน้าร้านไหวเอนไปมาดูเหมือนอาจหักโค่นได้ทุกเมื่อ หลังคาสีขาวโพลนที่เดิมปกคลุมด้วยหญ้าคากลับถูกหิมะคลีคลุมมาเนิ่นนานแล้ว จึงทำให้ร้านสุรารแห่งนี้คล้ายอารมณ์สีเงินที่พลิวไหวตามแรงลม

ชีชีหยุดที่หน้าประตูร้านสุรารคู่อึง ลังเลไม่ขยับ สูดทำยั้งคงตัดสินใจเคาะประตู

“แอ็ด!” ประตูเปิดแล้ว ลมและหิมะพลันม้วนตัวใส่ผู้เปิดประตู ทำให้นางคล้ายถูกคลุมห่อด้วยเสื้อขนสัตว์ตัวใหญ่

“พี่ชีชี!” ชิวเหนียงร้องเรียกอย่างดีใจ

ชีชีกลิ่นน้ำลายอีกหนึ่ง “ใกล้ตรุษจีนแล้ว ชะ...ข้า...” เขามิรู้จะกล่าวอย่างไร คำพูดที่เมื่อครู่เตรียมไว้บัดนี้กลับพูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว

ชีวเหนียงยิ้มน้อยๆ “รีบเข้ามา ข้างนอกลมแรงหิมะตกหนัก หนาวจะตาย!” ว่าแล้วนางก็จุดซีซีเข้าไป

ในร้านตั้งเตาผิงไว้อบอุ่นยิ่ง อากาศที่อุ่นขึ้นทำเอางวงเหงาหวา นอน ซีซีพอเข้าไปในร้านก็ต้องถอดเสื้อคลุมออก ปลดกระเป๋ที่เอววาง บนโต๊ะ ชิวเหนียงอุ่นสุราเหยือกหนึ่งแล้วให้นั่งหน้าเตาผิง ขณะเดียวกันก็รีบยกเนื้อแพะตุ๋นร้อนๆ ซามหนึ่งพร้อมแผ่นแป้งออกมาให้ นอกจากนั้นยังมีไก่อราดน้ำขิงให้อีกจาน

“อากาศหนาวจัดไม่มีลูกค้า เจ้ายังขายสุราอีกหรือ?” ซีซีเห็น นางเตรียมสุราแลกับแก้มไ้พร้อมสรรพจึงอดถามไม่ได้

ชีวเหนียงหัวร่อตอบว่า “ไม่มีอะไรทำเลยทำกับแก้มทั้งไ้ ออย่า ว่าแต่พี่ก็จะมาอยู่แล้วมิใช่หรือ?”

ซีซียิ้มอย่างอิหฺลัทธิเหลือแล้วก้มลงจิบสุรา ชดน้ำแกงแพะตุ๋น ร่างกายเริ่มอุ่นขึ้นจนใบหน้ามีหยาดเหงื่อผุดออกมา

ชีวเหนียงจ้องมองซีซีดื่มกินอย่างแยมยิ้ม “พีซีซี อีกสองวันจะ ลีนปีแล้วพี่ยังจะไปฉลองตรุษจีนที่บ้านพี่จุกัดอีกไหม?”

ซีซีกล่าวอย่างอึดอัดว่า “เขาไปฉลองตรุษจีนกับพี่ชายที่เจียงตง แล้ว เขาให้เข้าไปตรุษจีนที่บ้านสกุลม้า เข้าไปมาแล้วสองวัน บ้านสกุลม้า คึกคักมาก มีแต่การรับมาส่งไป แหกหรือมากเกินไป บ้างก็ไม่รู้จักบ้าง ก็ทำทางคบยาก น่าเบื่อมากข้าเลยหาข้ออ้างจากมาเสียเลย”

ชีวเหนียงดูเหมือนจะเห็นด้วย “พีซีซีก็เหมือนกับชีวเหนียง ตัว คนเดียวโดดเดี่ยวเดียวดาย ถึงคราเทศกาลวันตรุษผู้อื่นมีครอบครัว อยู่กันพร้อมหน้า มีแต่พวกเราไม่มีที่จะไป”

วาจาของชีวเหนียงกระตุ้นความอาดูรในส่วนลึกของซีซี เขาจึง ถอนใจหนักหน่วงกล่าวว่า “ฟ้าดินกว้างใหญ่ ร้อนเร่ตามลำพังยอมเป็น เรื่องน่ากลัดกลุ้ม!”

ชีวเหนียงเดินไปนั่งลงข้างกายซีซีแล้วตีมือเป็นเพื่อนจอกหนึ่ง
“พีซีซี ที่บ้านไม่มีญาติสักคนเลยหรือ?” นางพลิกถ่านในเตา
ข้างกายไปมา ไผวาววับในดวงตาของนาง

ซีซีปล้นกระดกจอกดื่มจนหมด ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า “ยังมีมารดา
ชราอยู่กับอาหญิงของข้าที่หยางโจว ยามนั้นข้าอายุยังน้อยมิรู้ความ
ช่วยผู้อื่นล้างแค้นจนเป็นความผิด จึงได้หลบหนีซ่อนตัวแลมาอยู่หลงจง
เข้าสำนักเพื่อหลบเภทภัย คบหามิตรสหาย! จะว่าไปแล้วไม่เคยกลับไป
เยี่ยมบ้านเกิดร่วมสิบปี นึกถึงต้นหม่อนที่บ้านป่านนี้ น่าจะโตขนาด
คนโอบแล้ว!”

ชีวเหนียงทอดถอนกล่าวว่า “ในเมื่อมารดาของท่านยังอยู่ ไผ
จึงไม่รีบมาอยู่ที่หลงจง อย่างน้อยจะได้มีคนดูแล!”

ซีซีถอนใจ “ข้าเองก็เคยคิด แต่ข้าอยู่หลงจงมีอาชีพ การเป็นอยู่
ก็ขัดสน จะเลี้ยงดูมารดาได้อย่างไร มารดาอยู่ที่หยางโจวยังมีอาหญิง
เลี้ยงดู หากมาอยู่กับข้ากลับจะทำให้นางลำบาก!”

ชีวเหนียงตักแพะตุ๋นให้ซีซีอีกชาม “ลำบากหรือไม่มีแต่ตนเอง
ที่รู้ จะอย่างไรก็ควรอยู่กับญาติสนิท ในเมื่อมารดาอยู่ย่อมควรดูแล
อย่างใกล้ชิดเป็นการกตัญญู ไผจึงต้องอยู่ห่างกันสุดขอบฟ้า ที่ว่าลำบาก
มิได้ขึ้นอยู่กับการดำรงชีวิตแต่อยู่ที่ใจต่างหาก!”

ซีซีลูบคำขอขมในมือ ไอน้ำแกงร้อนๆ ลอยปะทะใบหน้า
เขาไม่เอื้อนเอ่ยอยู่เนิ่นนานคล้ายตกอยู่ในภวังค์

“ที่ลำบากคือลำบากใจมิใช่ลำบากกาย!” เขาพึมพำแล้วปล้น
หัวร่อ “คิดตกแล้ว คิดตกจริงๆ!”

เขาคลายสีหน้า ยกไหสุรารินเต็มจอกชูขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม
ว่า “ขอบคุณชีวเหนียงที่ช่วยซีแนะ!” กล่าวจบก็ดื่มจนหมดจอก

ชีวเหนียงเห็นเขารมณดีชื่นกดีใจ รีบไปยกสุราใหม่มาจาก

ใต้โต๊ะวางลงที่ข้างเท้าซีซี “ในเมื่อที่คิดตกแล้วแม่ลูกคงได้พบกันในวันเร็ววัน ขอแสดงความยินดีด้วยและต้องดื่มฉลองให้สมอยาก!”

ซีซีหัวเราะกล่าวว่า “ชีวิตเหนียงช่วยคลายปมในใจของซีซี หากเจ้ามีญาติสนิทก็ควรอยู่ร่วมกันด้วยใช่ไหม?”

ชีวิตเหนียงถอนใจอย่างสลด “พีซีซียังมีมารดาให้ดูแล ชีวิตเหนียงกลับไม่เหลือใครเลย ทั้งครอบครัวตายในสงครามเหลือข้าคนเดียวที่หนีมาจิตใจ เดิมทีไปเป็นบ่าวรับใช้ในตระกูลใหญ่ ต่อมาก็เป็นภรรยา น้อยของเจ้านาย...ต่อมาเจ้านายเสียชีวิต นายหญิงไม่ยอมให้อยู่ต่อ จึงขับข้าออกจากบ้าน ยังดีที่มีพ่อเฒ่าแม่เฒ่าที่ชายสุรธาแถวบ้านรับไว้ พวกเขาไม่มีบุตรจึงรับข้าเป็นบุตรบุญธรรม หลายปีต่อมาทั้งสองท่านก็สิ้นไป ข้าจึงได้มาเปิดร้านขายสุรธาที่หลงจง...”

นางกล่าวอย่างโศกเศร้า น้ำตานองหน้าร่วงรินลงกับพื้นค่อยๆ กระจายหายไป นางรู้ตนว่าเสียกิริยาจึงหัวเราะกลบเกลื่อน “น่าอายจริง!”

ซีซีสะท้อนใจกล่าวอย่างเวทนาว่า “ข้าไม่รู้ว่าชะตาของชีวิตเหนียงจะอาภัพถึงเพียงนี้ ข้าเสียใจด้วยจริงๆ”

ชีวิตเหนียงรีบปาดน้ำตา “ท่ามกลางกลียุคนี้ คนที่มีชะตากรรมเหมือนชีวิตเหนียงยังมีอีกนับไม่ถ้วน อย่าว่าแต่ชีวิตเหนียงเลย มีครอบครัวใดบ้างไม่มีเรื่องน่าสลด เพียงแต่คนภายนอกไม่รู้เท่านั้น ถ้าเล่ากันออกมา น้ำตาคงท่วมเมืองเซียงหยางแล้ว!”

ซีซีทอดถอน “ใต้หล้าวุ่นวาย ผู้เหี้ยมหาญอยากครองแผ่นดิน ทวยราษฎร์กลับต้องลำบากยากเข็ญ” เขารินสุรธาแล้วส่งให้ชีวิตเหนียง “เรื่องในอดีตไม่ต้องพูดถึงแล้ว ในเมื่อเจ้ากับข้ายังรอดมาได้ก็ควรฉลองกันถึงจะถูกต้อง!”

ชีวิตเหนียงรับไปดื่มจนหมดจอก ริวแดงระเรื่อปรากฏจางๆ บน

แก้ม สองตาแวววาวหยาดเอิ้ม ซี้ซี้เงยหน้าขึ้นบังเอิญสบสายตาก็
สะท้อนใจจึงรีบก้มหน้ามองขามน้ำแกงไม่กล้าเงยหน้าขึ้นอีก

ลมเหนือพัดกระโชกใส่ประตูหน้าต่าง เสียงลมหวีดหวิววนเวียน
เนิ่นนานบนหลังคา ยังแว่วเสียงปึงปึงในหิมะด้วย คล้ายคนกำลังเคาะ
ประตูอย่างรีบร้อน

“มีคนเคาะประตู?” ซี้ซี้ได้ยินเสียงเคาะซาตๆ หายๆ

ชีวเหนียงเงี่ยหูฟังก็มีเสียงเคาะประตูจริงๆ “หรือว่ามีลูกค้ำมา!”

นางลุกเดินไปที่ประตูปลดกลอนออก ใช้มือข้างเดียวผลักมัน
ประตูที่หนาหนักแล้วใช้สองมือแฉกประตูออก หิมะที่สุ่มอยู่บนประตู
พลันร่วงกราวกลมพัดเข้าในร้านจนอดสยิวกายไม่ได้

ชีวเหนียงพยายามลืมตากว้างกลางสายหมอกและหิมะ เห็น
ผู้มาคือชายชุดแดง ท่ามกลางสายลมแลหิมะเห็นหน้าตาไม่ชัด เพียง
เห็นเขาจูงม้าขาวตัวหนึ่งมาด้วย ม้าเอาแต่ฮึดฮัดสี่เท้าตะกุกพื้นตลอด
เวลา

“ท่านจะซื้อสุราหรือ?” นางพยายามตะโกน

“ใช่!” เสียงของคนผู้นั้นถูกลมพัดจนขาดหาย “ขอเข้าไปหน่อย
ได้ไหม?”

“เชิญ!” ชิวเหนียงเบี่ยงกายและออกแรงดันบานประตูไว้ คน
ผู้นั้นเดินเข้าข้างในร้านแล้วกล่าวว่า “ขอที่ให้ม้าด้วยได้ไหม ข้างนอก
หิมะตกหนักมากมันทนไม่ไหว!”

ชีวเหนียงกล่าว “ด้านขวาของร้านมีที่ผูกม้า ข้าจะจูงไปให้ ตัว
ท่านเองเข้าไปอ้อมมือในบ้านก่อนเถิด!”

คนผู้นั้นพึมพำขอบคุณแล้วส่งบังเหียนให้ชีวเหนียง เลิกผ้าม่าน
ตรงเข้าไปข้างใน คงเพราะเดินกลางหิมะมานาน พอเข้าไปปะทะกับ
ห้องที่อบอุ่นอุณหภูมิต่างกันมากเกินไปจึงจามติดต่อกันหลายครั้ง

ซีซีหันมามดู คนผู้หนึ่งเพิ่งถอดผ้าคลุมออก พอสะบัดหิมะและน้ำแข็ง
ก็ร่วงกราวคล้ายเพิ่งผุดจากน้ำ เปียกโชกทั้งตัว รองเท้าหนังที่สูงถึงเข่า
เต็มไปด้วยดินโคลนคล้ายเดินทางมาไกลมาก

เขานั่งลงข้างซีซี ปลดกระเป๋าวางบนโต๊ะ สองมือพลิกไปมาอับบน
เตาผิง ร่างกายยังหนาวสั่น สายตาของซีซีเลื่อนขึ้นไป พอเห็นใบหน้า
ชัดเจนก็ตกใจ

ที่แท้คือเขา -- เล่าปี

ทำไมเขาคงมาหลงจง แล้วทำไมจึงทุลักทุเลเช่นนี้?

ซีซีลอบสงสัยในใจ เขาลอบมองคนผู้หนึ่งตั้งแต่หัวจรดเท้า ยิ่งดูก็
ยิ่งมีพิรุณ

ต้องเกิดอะไรขึ้นแน่! แต่เรื่องอันใดเล่า?

เล่าปีจามอีกสองครั้ง แม้จะนั่งข้างไฟยังคงไม่อุ่นกลับทำให้เขา
หนาวยิ่งกว่าเดิม

ซีซีสงบบอกสงบใจกล่าวเสียงเรียบว่า “สหายท่านนี้ ข้าเห็นเจ้า
เสื้อผ้าเปียกหมดคงต้องถอดออกมาผิงไฟให้แห้ง ไม่เช่นนั้นผิงไฟทั้งที่
เปียกชื้นจะทำให้ไอเย็นเข้าสู่ร่างกายอาจไม่สบาย!”

เล่าปีเหลือบมองซีซีแล้วกล่าวว่า “ขอบคุณ!” แต่เขากลับมิได้
ลงมือถอดเสื้อผ้า ใบหน้ายังปรากฏแววลำบากใจ

ซีซีเข้าใจจึงยิ้มและกล่าวว่า “ไม่เป็นไรดอก เจ้าของร้านเป็น
เพื่อนของข้า นางไม่ถือสาดอก!”

เล่าปีจึงคลายใจขอบคุณซีซีอีกครั้งแล้วจึงเริ่มถอดเสื้อผ้าทีละ
ชิ้น เสื้อผ้าเปียกโชกทำเอาพื้นเปียกเป็นรอยใหญ่ สูดทำยบนตัวจึง
เหลือแต่อาภรณ์ชิ้นในบางเบา เขาเข้าไปใกล้เตาผิง นำเสื้อผ้าผิงไฟทีละ
ชิ้น แต่เพราะบนตัวเหลือเสื้อผ้าน้อยชิ้นจึงผิงไปสิ้นไป

ซีซีถอดเสื้อคลุมส่งให้ “คลุมไว้ก่อน!”

เล่าปีเห็นซีซีมีน้ำใจจึงตื่นตื่นมาก ประสานมือคารวะอย่างจริงใจ “ขอบคุณพี่ท่าน!”

คราวนี้ชีวเหินยงเข้ามาข้างใน ก็เห็นเล่าปีใช้เสื้อคลุมของซีซีคลุมร่างกายกำลังผิงเสื้อผ้าอยู่ที่ตะลิ่ง ซีซีพยักหน้ากับนางนางก็เข้าใจแล้ว จึงรีบไปตักน้ำแกงไก่ต้มขิงขามใหญ่มาให้เล่าปี

“ท่านกินน้ำแกงร้อนๆ เถอะจะได้คลายหนาว!”

เล่าปีกล่าวอย่างตื่นตื่นว่า “ขอบคุณ!” เขายกขามขึ้นชดพลัน รู้สึกกระแสดันอบอุ่นเริ่มจากคอหอยลงสู่กระเพาะแล้วแผ่ไปทั่วร่างกาย จนรู้สึกอบอุ่น บวกกับมีเสื้อคลุมของซีซีและอยู่ข้างเตาผิงจึงอบอุ่นยิ่งขึ้น ความหนาวเหน็บเมื่อครู่สลายไปสิ้นจนถึงกับมีเหงื่อเม็ดโป้งผุดที่หน้าผาก

ครึ่งชั่วยามให้หลัง เสื้อผ้าในมือแห้งแล้วเขาก็จึงสวมใส่ เหลือเพียงเสื้อคลุมที่ซับในด้วยขนสัตว์และนุ่นยังหมาดๆ อยู่ แต่ยามนี้เขาไม่รู้รู้สึกหนาวเย็นแล้วจึงพับเสื้อคลุมของซีซีให้เรียบร้อยแล้วส่งคืน กล่าวอีกครั้งด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม “ขอบพระคุณพี่ท่าน!”

ซีซีโบกมือ “ไม่ต้องเกรงใจ เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น!”

เล่าปีกล่าวยกย่องว่า “พี่ท่านไม่ถือสาธรรมเนียมนัก เป็นผู้มีน้ำใจระอุกรุณา ข้างหน้านิยามยิ่งนัก!”

ซีซีหัวเราะอย่างหัวเราะถามว่า “อากาศหนาวเหน็บจับใจ ยากนักที่จะพานพบในร้านสุรา คงมีวาสนาร่วมกัน หากสหายมริ่งเกียด มาร่วมดื่มกันสักจอกดีไหม?”

“ยินดีอย่างยิ่ง!” เล่าปีภูมิใจแล้วเคลื่อนตัวนั่งประจันหน้ากับซีซี

ชีวเหินยงยกสุรามาสองไห่ พร้อมกับแกล้มให้เล็กน้อยเป็นเนื้อวัลลกจานหนึ่ง แกงจืดต้มฟัก ต้นหอมคดุกขึ้นช่วยขามหนึ่งบวกกับเนื้อแพะตุ๋น แผ่นแป้งและน้ำแกงไก่ต้มขิงที่มีอยู่แต่เดิม นางรินสุราให้คน

ทั้งสองแล้วเพิ่มตะเกียบคู่หนึ่ง

ซีซียกจอกขึ้น “พบกันกลางลมหนาว เป็นที่น่ายินดี!”

“ยินดีด้วย!” เล่าปี่ตอบ ทั้งสองคนพยักหน้าให้กันแล้วดื่มจนหมดจอก

ซีซีวางจอกลงถามว่า “สหายไยจึงฝ่าลมหนาวมา คุณสภาพของท่านแล้วคงเกิดเหตุเป็นแน่?”

เล่าปี่ส่ายหน้าถอนใจ “ยากจะเล่าจบในประโยคเดียว ข้าถูกคนชั่วทำร้ายหนีกระเซอะกระเซิงมาตลอดทาง แยกแยะทิศทางไม่ออกจนหลงมาที่นี่!”

ซีซีครุ่นคิดพลางกล่าวอย่างห่วงใยว่า “สหายเอาตัวรอดมาได้ เป็นเรื่องน่ายินดี ฟาดินยอมปกป้องคนดี คนชั่วไม่มีวันได้ชัย!”

ขณะสนทนากันอยู่เสียง “บึงบึง...” ดังถี่ๆ ที่ประตู เสียงนั้นเรงร้อนมาก ท่ามกลางสายลมพริ้วดูคล้ายเสียงเคาะบนกลองผู้ที่ชุ่มน้ำ

ชีวเหนียงแปลกใจ “หิมะตกหนักขนาดนี้ทำไมจึงมีลูกคำมาอีก?”

นางได้แต่ไปเปิดประตู คาดไม่ถึงว่าแค่แง้มออกคนผู้นั้นก็พุ่งตัวเข้ามาชนเอานางชวนเซเกือบล้มลง

เสียงลมกระโชกใส่บานประตูดังบึงบึง ปุยหิมะขาวสะอาดพัดเข้ามาในร้าน คนผู้นั้นตะโกนฝ่าสายลมว่า “ข้าถามเจ้า เจ้าเห็นชายขี่ม้าขาวผ่านมาทางนี้หรือไม่?”

ชีวเหนียงยืนฟังผนังตอบ “เจ้าช่างไร้มารยาทเสียจริง เข้าร้านสุราของข้าไม่ซื้อสุรากลับทะโกนม้าขาวม้าดำอะไร ยิ่งเกือบชนข้าล้มลงด้วย!”

คนผู้นั้นสับเท้าเข้าใกล้ สายลมและหิมะพัดอยู่รอบตัวเขา ดาบใหญ่ที่เอวแกว่งไปมาชนเอาหิมะปลิวว่อน เขากล่าวอย่างดุร้ายว่า “ข้าเห็นหลังร้านเจ้ามีม้าขาวตัวหนึ่ง ไม่ใช่ของมันจะเป็นผู้ใด?”

ชีวเหนียงตกใจ ขณะกำลังงงเงยหน้าขึ้นก็หันมา สองตาประกาย
ดุจเหยี่ยวร้ายจับจ้องที่ใบหน้าเล่าปี

เล่าปีกึ่งลุกกึ่งนั่ง มือกุมด้ามกระบี่ตัวสั้นเล็กน้อย

มือสังหารผู้นั้นแค้นหัวร่ออย่างเย็นชา “เจ้าอยู่ที่นี่จริงๆ ดีแล้ว ไม่
ต้องไปเสาะหา!”

เล่าปีกล่าวว่า “พวกเจ้าเป็นสมุนของใครจึงต้องการสังหารข้า?”

คนผู้นั้นส่งเสียง “เฮอะ” แล้วกล่าวว่า “จะตายอยู่แล้วยังพูด
มากอีก จงรับความตายแต่โดยดีเถิด!” ว่าแล้วก็ชักดาบอย่างสามชუმ
เข้าหาเล่าปี

ประกายดาบเย็นเยียบสะท้อนสู่ใบหน้าเล่าปี เขาถอนใจกล่าว
ว่า “เจ้าอยากปลิดชีวิตข้าก็ได้ แต่จงอย่าทำร้ายผู้ไร้ความผิด!”

คนผู้นั้นถ่มน้ำลาย “ถึงตอนนี้แล้วยังจะเสแสร้งมีคุณธรรมอีก
นึกถึงตนเองจะตายอย่างไรก่อนเถิด ผู้อื่นจะเป็นหรือจะตายเจ้าเกี่ยวข้อง
ไม่ได้ดอก!”

ดาบเงื้อง่าแล้วฟันลงมาดุจสายฟ้าฟาด ชิวเหนียงกรีดร้องโหยหวน
หลับตาไม่กล้าดู

เล่าปีพลันชักกระบี่ออกจากฝักรับคมดาบไว้ พลันได้ยินเสียง
ระเบิดดังบาดหู ประกายดาบมิได้พุ่งตรงมายังเขาแต่กลับกระดอนไป
ข้างหลัง คนผู้นั้นสองตาเหลือกลาน สายน้ำหลังออกมาจากกลางศีรษะ
แล้วค่อยๆ ล้มลงราวกับท่อนไม้

เล่าปีงงเงยหน้าแลดูจึงเห็นบนพื้นเต็มไปด้วยเศษดินเผาและน้ำเจี๋
นองเต็มพื้น กลิ่นสุราโชยฟุ้ง ดูเหมือนจะทำให้สุราแตก หลังเศษดินเผา
มีคนคนหนึ่งยืนอยู่กลับเป็นซีซี

เล่าปีเข้าใจแล้ว ที่แท้ซีซีช่วยโอกาสที่คนผู้นั้นมุ่งเอาชีวิตตนจึง
จู่โจมมือสังหารจากข้างหลัง เขาแลดูสุราเจี๋พื้นอึ้งไปพักใหญ่จึงหลุด

ปากออกมาว่า “ขอบคุณ!”

ซีซีแหงนหน้าขึ้น “สหายมิต้องขอบคุณดอก ยามเป็นตายคับขัน จะให้หนึ่งดูตายโดยไม่ช่วยได้อย่างไร!” เขาตะเมือสังหาร “มันยังไม่ตาย จะจัดการอย่างไรแล้วแต่สหายท่าน!”

เล่าปีสงบจิตใจ “ไว้ชีวิตมัน ข้าอยากรู้ว่าใครใช้มันมา!”

ซีซีผงกศีรษะ “ดี!”

เขาเดินไปที่ซิวเหนียงที่ยังหลับตาตัวสั่นงันงก เขาตบไหล่นางเบาๆ กล่าววว่า “ไม่เป็นไรแล้ว!”

ซิวเหนียงค่อยลืมตาขึ้น เหลือบมองมือสังหารเวทหนึ่งกล่าวเสียงสั้นว่า “ตะ...ตายแล้วหรือ?”

“เปล่า! สลบไป!” ซีซีกล่าว “ช่วยหาเชือกมามัดมันไว้!”

ซิวเหนียงสุดลมลึก สองขากลับอ่อนยวบก้าวไม่ออก กล่าวเสียงเบาว่า “อยู่ข้างเตา...”

ซีซีไปหยิบเชือกมาจากข้างเตามัดมือสังหารอย่างแน่นหนา เอาเศษผ้ายัดปากไว้แล้วโยนมันทิ้งที่มุมห้อง

เล่าปีประสานมือคารวะกล่าวว่า “ต้องขอโทษด้วย เพราะข้าแท้ๆ จึงทำให้ท่านทั้งสองพลอยเดือดร้อนไปด้วย ข้าต้องรีบไปจากที่นี่ จะได้ไม่นำความยุ่งยากมาให้พวกท่าน!”

ซีซียกมือห้ามไว้ “เดี๋ยวก่อน!” เขาถามอย่างจริงจังว่า “หรือยังมีมือสังหารอีก?”

ถึงตอนนั้นแล้วเล่าปีก็ไม่ปิดบัง “มีสิบกว่าคน พวกมันไล่ตามข้ามาจากเซียงหยางจนถึงที่นี่ เจ้านี่คงเป็นแค่กองหน้า ที่เหลือคงตามมาโดยเร็ว!”

ซีซีอึ้งไปครู่หนึ่ง “เกรงว่าสหายคงไปมิได้!”

“ทำไมจึงไปมิได้?” เล่าปีตกใจ

ซีซีกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “สหายลองคิดดู ในเมื่อคนผู้นี้เป็น
กองหน้าคนที่เหลือยอมอยู่แถวนี้ รอบด้านไร้ผู้คน จะซ่อนตัวหรือขอ
ความช่วยเหลือก็ไม่มีที่จะไป มิใช่เอาชีวิตไปทิ้งดอกหรือ!”

เล่าปีลังเลแล้วกลับทอดถอน “มันเป็นเช่นนั้นก็คงเป็นฟ้าลิขิต
มิควรให้ผู้อื่นพัวพันด้วย ข้าต้องรีบไป ข้าไปยังไกลพวกท่านก็ยิ่งอันตราย
น้อยลง!”

ซีซีอดสะทอนใจมิได้ “สหายตกอยู่ในอันตรายกลับดำรงไว้ซึ่ง
มุทิตาจิต ช่างเป็นจอมยุทธ์ผู้รักคุณธรรมยิ่งนัก!” เขาเห็นเล่าปีเดินไป
ทางประตูจึงร้องว่า “สหายไม่ต้องไป โปรดนั่งก่อน ข้าช่วยปกป้องได้
และเราสองคนก็ไม่มีอันตราย!”

เล่าปีถาม “จริงหรือ?”

ซีซียิ้มและกล่าวอย่างมั่นใจว่า “เชื่อหรือไม่แล้วแต่สหาย!”

เล่าปีเห็นรอยยิ้มของซีซีก็คล้ายได้รับกำลังใจจักษ์โพธิ์ พริบตานั้น
เขาตะโกนว่า “ข้าเชื่อ!”

พลันเสียงฝีเท้าม้าแหว่มากับสายลม เสียงคล้ายผ้าแพรที่ถูก
ฉีดขาดตลอดเวลา มีคนตะโกนว่า “ม้าเด็กเลาอยู่ที่นี่ มันอยู่ที่นี้!”

“พวกมันมาแล้ว!” เล่าปีกำกระบี่แน่น

ซีซีสูดลมลึกก้าวยาวๆ ไปข้างประตู ลมแรงพัดบานประตูบัดเดียว
เปิดบัดเดียวปิด ม่านประตูถูกลมหอบม้วนขึ้น หิมะโปรยปรายพัดเข้า
มาในร้านมากขึ้นเรื่อยๆ ร่วงหล่นตามข้าวของในร้านแล้วละลายเป็น
หยดน้ำ

“ชีวเหเนียง หาอะไรมายันประตูหน่อย!” เขาหันไปเรียก

ชีวเหเนียงก้าวมาอย่างสิ้นเทา ผลักโต๊ะตัวหนึ่งที่ข้างประตู แต่
มือไม้อ่อนไม่มีแรง ผลักอยู่นานสองนานโต๊ะยังไม่ขยับ

“ไม่ต้องกลัว!” ซีซีกล่าวเสียงนุ่มนวล นางหันกลับมา ซีซีกุม

มีนางไว้เบาๆ กระแสไออุ่นสายหนึ่งถ่ายทอดจากฝ่ามือเข้าสู่ร่างกาย
ค่อยๆ ละลายความหวาดหวั่นจับจิตจับใจ

“ไม่ต้องกลัว” เขากล่าวอีก แววตาเปี่ยมด้วยกำลังใจและความ
ห่วงใย

นางไม่กลัวแล้ว หัวใจคล้ายถูกแสงตะวันสาดส่อง เมฆหมอกใดๆ
ล้วนถูกขับไปอยู่หลังแสงตะวัน แม้แต่ความตายที่น่ากลัวก็มิได้เย็นเยียบ
ดูน่าแข็งแล้ว

นางกับเขาช่วยกันดันโต๊ะเจ็ดแปดตัวไปค้ำประตูทั้งสองบานไว้
แน่น เหลือแต่ม่านประตูที่ยังพลิกไปมากกลางสายลม

เล่าปีประหลาดใจ “ไยจึงต้องเปิดประตูกว้าง?”

ซีซีปรบมือ “การศึกษินนายอุบาย” เขายืดแขน “มา มา สหาย
เรามาตีมันกัน!” เขานั่งลงอย่างมั่นคง รินสุราตีมันด้วยกัน เล่าปีเชื่อครึ่ง
ไม่เชื่อครึ่ง แม้จะไม่เข้าใจแต่ก็พลอยได้รับความฮึกเหิมจากความกล้า
หาญของซีซี จึงนั่งลงตีมันสุราบ้าง

เสียงผีเท้าโกล้งเข้ามาอย่างรวดเร็ว เสียงจอบแจ็กฝ่าหิมะโกล้งเข้า
มา ซีซีพลันกู๋ร้องเสียงใส ใช้มือตบฝ่ากกระบี่ร้องเพลง

“ผู้ใดว่าไร้เครื่องนุ่งห่ม ก็ร่วมสวมกับท่านมิใช่หรือ ทัพแห่งราชัน
ถือว่าศัตรูของเจ้าก็คือศัตรูของข้า!”

เสียงลำนํ้ากังวานม้วนทะเลลุสายลมสู่ฟากฟ้า

เสียงผีเท้าม้าเบาลง อาจเพราะตกใจไปกับเสียงของซีซี หรือ
อาจเพราะเห็นประตูร้านสุราเปิดกว้าง ยามกะทันหันยังไม่แน่ใจว่า
อะไรเป็นอะไรจึงได้แต่ชักม้าดูไปรอบๆ

เสียงเพลงกังวานกว่าเดิม “ผู้ใดว่าไร้ที่พึ่งพา? ก็อยู่ร่วมกับเจ้า
มิใช่หรือ ทัพแห่งราชัน ถือว่าศัตรูของเจ้าก็คือศัตรูของข้า!”

ประกายดาบวาบขึ้น ดูเหมือนจะมีผู้เผลอเข้ามาลอบมอง ซีซี

พลันลุกขึ้นคว้าโต๊ะสุรากัดฟันทุ่มลงไป คนผู้นั้นร้อง “อ้าก” เลือดออกเต็มหัว แม้แต่ในบ้านมีอะไรไม่เห็นก็ถูกจู่โจมแล้ว จึงฉวยโอกาสที่ยังมีเรี่ยวแรงเหลืออยู่รีบกระโดดออกไป พอพ้นไปก้าวเดียวก็ล้มตัวแข็งบนพื้นหิมะแล้ว

“มีคนจู่โจมดี!” เสียงหลายคนร้องบอกแต่ไม่มีใครกล้าโผล่หัวเข้าไปในร้าน

ซีซียังคงร้องเพลงต่อ “ผู้ใดว่าไร้เครื่องนุ่งห่ม สวมใส่ร่วมกับเจ้ามิใช่หรือ? ทัพแห่งราชัน ร่วมต่อสู้กับเจ้า!” ร้องจบก็ระเบิดเสียงหัวร่อก้อง เสียงหัวเราะนี้ทำเอาเหล่ามือสังหารงงัน

เห็นซีซีเปี่ยมด้วยความห้าวหาญเล่าปี่ก็สะท้านใจ ความตื่นเต้นเมื่อครู่หายไปสิ้น เขาดีมีสุราหมดจอก ยกกระบี่ในมือขึ้น ความฮึกเหิมพลุ่งพล่านไปทั้งกาย

มีอีกคนไม่กลัวตายโผล่หัวเข้าไปดู ครานี้เล่าปี่กระโดดขึ้นกระบี่ในมือฟันฉับลงไป สับถูกใบหูขาดกระเด็น มือสังหารกุมไบหน้าโชกเลือดกระโดดหนีไป

“สะใจ!” เล่าปี่หัวเราะ

ซีซีก็หัวเราะ “สหายรวดเร็วมาก ข้าสู้ท่านไม่ได้!”

มือสังหารที่อยู่ข้างนอกยังคงวนเวียนไปมา พวกเขายังไม่เห็นหน้าเล่าปี่ก็เสียเพื่อนไปสองคน แลในร้านเป็นอย่างไรบ้างก็ยังมีรู้แจ้งหรือจะลองให้พวกเขาเข้าไปรับการจู่โจม หรือว่าพบกับยอดฝีมือแห่งยุทธจักรแล้ว?

มือสังหารที่หน้าประตูเจียบไปนาน พลันบนหลังคากลับมีเสียงเพี้ยะพะค้ายลมพัดจนกระเบื้องพลิกตัว

“พวกมันขึ้นหลังคา!” ซีซีเงี่ยหูฟัง

เล่าปี่แหงนมอง “พวกมันจะเปิดกระเบื้องดู!”

ซีซีเข้าไปในร้านคว่ำคีมคีบถ่านขึ้นมา เจ็บหูฟังความเคลื่อนไหว พลันแสงสว่างสายหนึ่งสาดมาจากเหนือศีรษะ เขายกมือสวนขึ้นทันที ถ่านแดงถ่านก้อนหนึ่งบินขึ้นพุ่งตรงเข้าชอกที่เปิดอ้า ได้ยินเสียงร้อง โหยหวน ถ่านก้อนนั้นคงลวกนัยน์ตาเข้าให้แล้ว

“แหม่มาก!” เล่าปีชมเชย

ซีซีหัวร่อฮาฮากล่าวว่ “ตอนเด็กๆ ข้าชอบยิงหนังสติ๊ก แหม่นจนขึ้นชื่อ!”

เสียงบนหลังคาดังกว่าเดิม มือสังหารที่เหลือยังคงไม่ยอมถอย พากันพลิกกระเบื้องหลังคาออก หอกและดาบที่มลงมาจากหลังคาจนฝุ่นฟุ้งกระจายไปทั่วร้าน หลังคาจึงเป็นรูโหว่ขนาดใหญ่ เหล่ามือสังหารมองตามช่องโหว่อย่างระมัดระวัง กลับพลันรู้สึกมีไอแสงดาพพุ่งกระทบเล่นเอาน้ำหูนํ้าตาไหล พวกเขายังคิดว่าถูกอาวุธลับที่ร้ายแรงจึงรีบกระโดดหนี ไม่ทันระวังจึงมีคนตกจากหลังคาจนขาหักร้องโอดโอยกับพื้น

ที่แท้ไอร่อนแสงดาที่ว่าเป็นน้ำแกงไก่ต้มขิงบนเตา เล่าปีกับซีซีช่วยกันเอาโต๊ะซ้อนกันให้สูงแล้วตั้งหม้อน้ำแกงไว้บนสุด ไอร่อนขึ้นบนพออากาศเย็นภายนอกตกลง ไอร่อนไอลเย็นกระทบกันจึงเป็นอันตรายต่อนัยน์ตาของมือสังหาร

“คงอยู่ได้ไม่นาน!” เล่าปีได้ยินเสียงมือสังหารข้างนอกตะโกน โหวกเหวกก็ชักวิตก

ซีซีคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ฉวยโอกาสที่พวกมันสวนมากยังอยู่บนหลังคา รีบไป!”

มือสังหารส่วนมากรู้แล้วว่าไอร่อนเมื่อครู่มิใช่อาวุธลับอาบยาพิษ จึงเดินไปมาบนหลังคา ดาบในมือสับไปทั่วจึงมีกระเบื้องแตกมากขึ้น รูโหว่ที่หลังคาใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ หิมะโปรยปรายตกลงไป

มีคนร้องอย่างตกใจว่า “พวกมันมีแค่สามคน!”

พริบตาที่พวกมันกระโดดลงไป ซีซีมือหนึ่งคว้าชีวเหนียง อีกมือคว้าขอบประตู เตะโต๊ะที่ยันประตูไว้ดึงกลอนแล้วชิงพุ่งตัวออกไปพร้อมกับเล่าปี เตะอีกทีปิดประตูไว้แล้วลั่นดาลจากภายนอกอย่างคล่องแคล่ว ชิงเหล่ามือสังหารไว้ในร้านสุรา

ข้างนอกยังมีมือสังหารเฝ้าอยู่ห้าหกคน จู่ๆ ก็เห็นเล่าปีออกมา และเพื่อนของมันถูกชิงไว้ก็ตะลึง

“เอาม้าแล้วรีบไป!” ซีซีผลักเล่าปี

เล่าปีจึงรีบวิ่งไปที่คอกม้า มือสังหารยอมไม่ยอมปล่อยให้รีบตามเข้าไป ซีซีกุมมือชีวเหนียงไว้ ล้วงมิดสั้นจากอกเสื้อส่งให้นาง มิดสั้นยาวเพียงสั้นนี้ ผักมีดมีลวดลายรูปสัตว์ประหลาดสีม่วงแดง

“ไว้ป้องกันตัว!” เขาปล่อยมือนาง เงากระบี่พลันวาบขึ้นจากมือ

ซีซีกุมกระบี่ก้าวไปข้างหน้าขวางมือสังหารที่ไล่ตามไว้ หิมะโปรยปรายมาทุกทิศทาง เขาถูกล้อมไว้ด้วยสายลมแลหิมะคล้ายวีรบุรุษโบราณที่กำลังสู้กับสัตว์ประหลาด พริบตานี้คล้ายเวลาจะย้อนกลับไปสู่ยุคโบราณ

เสียงตวาดพลันดังก้อง หิมะกระจายไปกับการก้าวของผีเท้าเงาดาบเงากระบี่ปะทะกันราววายุกระหน่ำสายน้ำ

เล่าปีปลดม้าแล้วหันกลับมาเห็นทั้งสองกำลังสู้กันอย่างดุเดือด เขาจะยอมหนีเอาตัวรอดตามลำพังได้อย่างไร เขาจึงชักกระบี่พุ่งตัวกลับมาข้างซีซี

“เจ้ายังไม่ไปอีก!” ซีซีตวาด

เล่าปีตะโกนตอบ “ข้าจะร่วมเป็นร่วมตายกับท่าน!”

ไม่ต้องพูดแล้ว ถอยก็ไม่ได้แล้ว ถ้างั้นก็บุกไปอย่างหัวหาญ

เสียเลย!

พวกมือสังหารที่ถูกขังอยู่ในร้านพากันใช้ดาบลับประตู่ ไม้ถูก
ลับออกเรื่อย ๆ ดูท่าประตู่จะพังแล้วและพลันแตกเป็นรูโหว่

เบื้องหน้ามีศัตรูขวางไว้ เบื้องหลังยังมีคนตามล่า พวกเขาถูก
หนีบอยู่ตรงกลาง ฮึดสู้ราวพยัคฆ์ติดจั่น รอบด้านมีแต่อันตรายรุมล้อม
หมดทางหนีแล้ว

ซีซีถอนใจยาว “แล้วกันเถิด วันนี้ต้องตายที่นี่แล้ว!”

“ตายอย่างนี้ก็คุ้มค่า” เล่าปี่หัวร่อ

ทั้งสองเคียดบ่อกัน สองกระบี่ผนึกเป็นหนึ่งเดียวแทงทะลุม่าน
หิมะประกายวาววับราวดาวตกที่กรีดผ่านฟากฟ้า

มือสังหารในร้านสุราพังประตูลงจนได้และกระโจนออกทีละคน
ยกดาบขึ้นสูงล้อมทั้งสองไว้

“พี่ใหญ่!” เสียงแว่วมาแต่ไกล

ถึงกับมีทางรอดในจุดอับ! เล่าปี่ตะโกนสุดเสียง “ข้าอยู่นี่!”

ม้าเร็วสามตัวตะบึงมาจนหิมะฟุ้งกระจายขึ้นสูง สามคนบนหลัง
ม้าเห็นเล่าปี่ถูกมือสังหารล้อมไว้ก็ตกใจแลพุ่งเข้ามา ศัสตราเย็นเยียบ
กวาดหิมะออกตรงสู่มือสังหารที่เงือดดาบว่า

ซีซีเพียงรู้สึกรอบด้านตาลายไปวูบหนึ่งแลได้ยินเสียงน้ำพุบาดหู
ดูเหมือนจะเป็นเลือดที่พุ่งออกจากคอหอย บนใบหน้ายังถูกกระเซ็นใส่
มิใช่น้อย เปียกชื้นและดาวจนพะอืดพะอม

พริบตาเดียวเงาร่างที่แกว่งไปมาก็หยุดลง รอบด้านพลันเงียบ
สนิท หิมะยังคงโปรยปราย ลมยังคงพัดมาจากด้านหลังดังเกลียวคลื่น
เขาแลเห็นมือสังหารเจ็ดแปดคนนอนกลายเป็นศพระเกะระกะกับพื้น
หิมะโปรยลงบนใบหน้าที่เป็นอนเลือดของพวกมันแล้วจับตัวแข็งราวกับ
มีดสั้นเล่มหนึ่ง

เร็วมาก

คล้ายพริบตาเดียว ภยันตรายที่บีบคั้นอยู่ต่อหน้าสลายไปแล้ว

“พีซีซี!” ชิวเหินยงวิ่งโซซัดโซเซเข้ามา เห็นใบหน้าเขาเปื้อนเลือด
ก็น้ำตาร่วงริน

ซีซีรีบปลอบโยน “อย่าร้องให้ ข้ามิเป็นไรดอก!”

“พีใหญ่!” เตียวหุยโผล่เข้ามาอกตเล่าปีไว้แน่น มองดูชายที่ชวาที่
น้ำตาของชายชาติตรีแทบหลังรินออกมา

เล่าปีแลดูพวกเขาทีละคน “ในที่สุดพวกเจ้าก็มาจนได้ ไม่งั้น...”
เขาไม่กล้าคิดต่อ หากเข้าไปอีกก้าวเดี๋ยววันนี้ของปีหน้าอาจเป็นวัน
ครบรอบวันตายของเขาก็ได้

“พวกเราเห็นสัญลักษณ์ที่พีใหญ่ทิ้งไว้จึงเร่งรุดมาตลอดทาง
ยังดีที่มาทันเวลา อันตรายจริงๆ!” กวนอูยังตกใจไม่หาย

พวกเขากรำศึกมาหลายปี มักสูญเสียการติดต่อในสมรภูมิที่
ปั่นป่วน จึงได้ตกลงกันถึงสัญลักษณ์พิเศษในการส่งข่าว หากมีใคร
พลัดหลงผู้อื่นจะได้ตามรอยได้ เล่าปีถูกมือสังหารไล่ล่า ย่อมรู้ตัวว่า
คงหนีไม่พ้นจึงทิ้งร่องรอยไว้ตลอดทาง หวังว่าหากกวนอูหรือเตียวหุย
ฉุกคิดอาจไล่ตามหาเขาได้

“จูล่งก็มาด้วย!” เล่าปีกล่าวอย่างยินดี

เตียวหุยหนุนน้อมกายคารวะ บนกระเปาะเงินเต็มไปด้วยหิมะที่ละลาย
แล้วกำลังหยดสู่พื้น เขามีได้ปิดออก “เดิมทีข้าไปซื้อของตรุษจีนที่
เซียงหยาง นึกขึ้นได้ว่านายท่านกับท่านขุนพลทั้งสองล้วนอยู่ที่จวน
เจ้าเมืองจึงใจว คิดว่าจะชวนกลับชินเหยด้วยกัน พอไปถึงที่จวนพบว่า
ท่านขุนพลทั้งสองเมาสุราไม่ได้สติ ส่วนนายท่านมิทราบไปที่ใด ข้า
คิดว่าคงเป็นเรื่องแล้วจึงปลุกท่านขุนพลทั้งสองเสาะหามาตลอดทาง
มีคนบอกว่าเคยเห็นนายท่านกับคนกลุ่มหนึ่งออกจากประตูทิศใต้

พวกเราจึงมุ่งสู่ประตูศิไคได้ ยังเห็นรอยเท้าม้าตรงไปที่ริมน้ำ พอข้ามลำน้ำก็เห็นสัญลักษณ์ของนายท่านจึงได้ตามมาถูกและช่วยนายท่านไว้ทันเวลา”

เล่าปีพยักหน้า “ยังคงเป็นจูล่งรอบคอบกว่า มิเช่นนั้นข้าเล่าปีคงเป็นผีเช่นคมดาบแล้ว!”

กวนอูกล่าวอย่างเสียใจว่า “ล้วนเป็นข้ากับน้องสามประมาทเกินไป เกิดเรื่องแล้วยังถูกผู้อื่นกรอกสุราจนเมาไม่ได้สติ เกือบต้องผิดพลาดไปชั่วชีวิต!”

เล่าปีถอนใจ “พวกเราหลงกลผู้อื่น พวกเราถูกมอมสุราก็มีคนมาหาข้าแจ้งว่าเอ็กเต็กทะเลาะลงมือลงไม้กับผู้อื่น ศีรษะขาดกับพันจนบาดเจ็บ แต่หนูเตียงโกธรจึงไม่ยอมให้ไปหาแพทย์และนำเอ็กเต็กกลับคืนเหยงเอง เพราะห่วงใยจึงจิตใจปั่นป่วนมิได้ชักถามจริงเท็จก็ตามพวกมันออกจากเมือง!”

เตียวหุยปรบมือ “ต้องเป็นเล่าปีเผลอคิดจะทำร้ายพี่ใหญ่แน่ ทางด้านหนึ่งมอมสุราข้ากับพี่สองขณะเดียวกันก็หลอกพี่ใหญ่ออกจากเมือง ข้าจะไม่ปล่อยมันแน่!”

เล่าปีขมวดคิ้ว “ไม่มีหลักฐานอย่าคาดเดาเหลวไหล!”

จูล่งกล่าวอย่างเสียใจว่า “น่าเสียดายที่เมื่อกี้ลงมือเร็วไปหน่อย ไม่เหลือเลย มิเช่นนั้นยังมีโอกาสถามให้รู้เรื่อง!” ความจริงมิใช่เขาลงมือเร็วเกินไป หากเป็นเตียวหุยพอเห็นพี่ของตนถูกทำร้ายก็โกรธจัด ทุกกระบวนท่าล้วนเอาชีวิต

เล่าปีตาลุกวาว “ยังมีที่รอดอยู่!” เขาจะกลับเข้าร้านไปหาเจ้ามือสังหารกลับเห็นซีซีลากคนผู้นั้นออกมาและโยนโครมลงต่อหน้าเล่าปี

เล่าปียิ้มให้ซีซีอย่างตื่นตัน ดึงเศษผ้าออกจากปากมือสังหาร

ตรวาทว่า “พูด! ใครใช้เจ้ามา?”

มือสังหารพื่นคืนสตินานแล้ว การสู้รบทั้งในร้านนอกร้านจนเลือดนองพื่นมันรื้ออยู่แก่ใจ แต่เพราะมือเท้าถูกมัดไว้ขยับตัวไม่ได้และปากก็ถูกอุดไว้จึงได้แต่ทนดินขลุขลุขลุขลุที่มุมผนังร้าน

มันเหลือบมองเล่าปีแวนหนึ่ง แล้วก้มหน้าลงไม่ส่งเสียง

“ไม่พูด?” เตียวหุยกระโดดขึ้นตบโครมเข้าอย่างแรงจนเลือดออกทั้งทางปากและจมูกแถมถ่มพื่นออกอีกสองซี่

“มันเกรงว่าพูดก็ตายไม่พูดก็ตาย!” ซีซีก็กล่าว

เตียวหุยประหลาดใจ “หมายความว่าอย่างไร?”

ซีซีรวบแขนเสื้อกล่าวเนิบๆ ว่า “เจ้าจะไม่พูดก็ได้ แต่ต่อให้เจ้าไม่พูดข้าก็รู้ว่าใครใช้เจ้า ที่ให้เจ้าพูดคือเหลือทางรอดให้เจ้า!”

คนผู้นั้นมองซีซีอย่างสงสัยแต่ยังคงไม่พูด

“ไม่เชื่อหรือ?” ซีซีก็กล่าวซ้ำๆ “ข้าขอถามเจ้า นายของพวกเจ้ามีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับเจ้าเมืองจิงโจวไชหรือไม?”

คนผู้นั้นหน้าถอดสีจ้องมองซีซีนิ่ง เห็นซีซียิ้มอย่างมั่นใจไม่เหมือนเสแสร้ง เขานึกในใจหรือว่าคนผู้นี้รู้ความนัย ถ้าเช่นนั้นการลอบสังหารฉากนี้กลับกลายเป็นละครในมือของผู้อื่น เขาพลงันได้คิดนี่เป็นเรื่องลับจะแพร่พรายได้อย่างไร เกรงว่าซีซีคงแสร้งทำเป็นรู้ดี ยังคงไม่พูดจะดีกว่า

ซีซีก็กล่าวอีก “เขาเกรงว่าท่านแม่ทัพเล่าจะชิงผลประโยชน์ส่วนตัวของเขาจึงเกิดความแค้นหมายจะกำจัดเสียใช่หรือไม่?”

คนผู้นั้นตกใจอีก แลดูซีซีที่สีหน้าท่าทางเปี่ยมด้วยความมั่นใจทุกคำพูดหนักแน่นไม่คล้ายโกหก หรือว่าจะเป็นผู้รู้ความนัยจริงๆ?

“เขาสั่งให้เจ้าต้องตัดศีรษะท่านแม่ทัพเล่าให้ได้ มิเช่นนั้นก็จะปลิดหัวเจ้าแทนใช่ไหม?” ซีซีพูดเร็วขึ้น